

det, de have kun vist mig en kollegial Imødekommen. Jeg retter en Tak til det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), fordi ogsaa han har tilladt mig at bruge hans Navn som Medforslagsstiller, det beror paa en Tilfældighed, naar hans Navn ikke er kommet med blandt Navnene paa Ændringsforslagsstillerne.

Det lille Ændringsforslag kommer ikke uforberedt, idet det har været med mellem de til Finansudvalget overgivne Andragender, uden at der er gjort Indstilling derom. Finansudvalget kender altsaa Sagen, og det er mit Haab, at den ærede Ordfører for Tillægsbevillingslovsforslaget vil finde Anledning til at oplyse Spørgsmaalet og, som jeg tror, anbefale Ændringsforslaget. Jeg er lidt benøvet ved at opholde det høje Ting paa dette Tidspunkt med en saa lille Sag, men jeg haaber, at det tjener til min Undskyldning, at det er en Sag, hvori der ikke er Politik. Jeg ved ikke, hvor denne gamle Mand staar politisk, aner ikke, om han har stemt for eller imod mig; jeg kendte ham overhovedet ikke, før han henvendte sig til mig om den foreliggende Sag. Naar jeg har taget den op, er det, fordi jeg har Grund til at tro, ikke at der er sket ham Uret fra Samfundets Side, men at det fra hans Side kommer til at se ud, som om der er sket ham bitterlig Uret.

Manden er Veteran fra 64, nu 78 Aar gammel, og har tjent 29 Aar som Landpostbud. Indtil 1903 havde han en Løn af mellem 800 og 900 Kr., som efter den senere vedtagne Pensionslov vilde betinge en Pension af 400—450 Kr., men i 1903 fik han en kørtere Route, saa at han kun fik ca. 450 Kr. aarlig i Løn. Saa fik vi i 1906 Postvæsenets Pensionslov, som bestemmer, at Landpostbudes Pension beregnes efter Gennemsnittet af de sidste 5 Aars Lønning. Det vil sige, at hvis han var gaaet af i 1906, var hans Pension bleven at beregne efter to Aars Tjeneste til den store Lønning, et Aars Tjeneste dels til den store dels til den lille Lønning og to Aar til den lille, hvorved Pensionen vilde være bleven omkring 330 eller 350 Kr. Ingen gør imidlertid denne gamle Mand opmærksom herpaa, uagtet man i 1907 har faaet en Bestemmelse med Hensyn til Postvæsenets Administration, der fastsætter, at det er den overordnede Pligt at henlede den underordnede Opmærksomhed paa, hvad der baader ham vel, og her tænkes netop paa Landpostbude, som ikke kunne være Lovtrækkere. Ikke et Menneske siger til denne Mand:

Nu bør du tage din Afsked, thi for hver Dag der gaar, synker din Pension, idet de sidste 5 Aars Gennemsnitsindtægt Dag for Dag bliver ringere. Efter at han saa i 4—5—6 Aar havde sparet Staten for Pension i denne Tid, afskediger man ham paa graat Papir, uagtet det er erkendt, at Manden baade kunde og vilde udføre sin Tjeneste. Det sker paa et Tidspunkt, hvor han er 77 Aar gammel, og hvor han som Følge af de Forhold, jeg har paavist, er kommen ned paa en Pension af 233 Kr. 33 Øre om Aaret, for hvilken han skal underholde sig og en gammel Kone.

Jeg skal yderligere pege paa de konkrete Forhold for denne Mand. Han er et fattigt Landpostbud, der hører til de flittige og sparsommelige Mennesker, som vi netop skulle støtte. Han har tidligere, medens han sad med den svimlende Indtægt af ca. 900 Kr. og tjente en lille Smule ved Siden af ved at have et Par døvstumme Børn i Pleje, kunnet lægge nogle faa Hundrede Kroner op, saa at han, kort før han blev afskediget, uden at ane, at man vilde afskedige ham, har kunnet købe et lille Hus, og han sidder nu og skal forrente den i Huset laante Kapital som en Slags Husleje med omtrent 100 Kr. om Aaret. Foruden det har han 300 à 400 Kr. i Sparekassen. For at kunne leve af den flotte Pension maa han hente 25 Kr. ad Gangen af disse. Jeg synes, at man ikke kan forlange det. Hvad maa en saadan Mand ikke føle, naar han efter at have tjent Samfundet i 29 Aar paa Grund af Forhold, som han ikke har det mindste med at gøre, til Trods for, at han er arbejdsvillig, nu er stillet saaledes, at han skal spise sine Sparepenge op for at blive ligestillet med de Folk i Nyborg, der intet have opsparet, idet disse faa 300 Kr. aarlig i Alderdomsunderstøttelse.

Jeg beder dette høje Ting se velvilligt paa mit Ændringsforslag. Jeg beder den ærede Ordfører om at støtte det, og jeg beder den højtærede Minister om, at han ikke vil modsætte sig, at dette høje Ting støtter det Andragende, som her er indbragt, ved at stemme for Ændringsforslaget. Jeg beder det høje Ting se ganske bort fra min Person — som jeg nævnede før, kendte jeg ikke noget til denne Mand, før han henvendte sig til mig — og kun betragte mig som Talerør for de Følelser, der maa besjæle denne Mand. Det er min Overbevisning, at hvis han havde siddet i et af Landets højeste Embeder, vilde der være skrevet Spalte op og Spalte